

(สำเนา)

ที่ ท.๑๙๖๖/๒๕๙๓

คณะกรรมการกฤษฎีกา
ทำซ้ำวงหน้า

๖ ตุลาคม ๒๕๙๓

เรื่อง ทารือปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด

เรียน ผู้บัญชาการทหารเรือ

ตามที่กองทัพบกเรือได้ขอให้พิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๕๔๙ ดังข้อความพิสดารปรากฏในหนังสือของทัพเรือ ที่ ๒๐๓๕๕/๒๕๙๓ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๙๓ นั้นแล้ว

ข้าพเจ้าได้พิจารณาปัญหาเรื่องนี้ตามที่แจ้งไปประกอบด้วยตัวบทกฎหมายต่างๆ โดยตลอดแล้ว มีความเห็นว่า ตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๗๖ บัญญัติไว้ว่า “บรรดาทรัพย์ซึ่งศาลพิพากษาให้ริบนั้น ท่านให้ส่งไว้เป็นของหลวงทั้งสิ้น” ไม่มีตัวบทกฎหมายอื่นใดที่บัญญัติบังคับไว้ว่า ทรัพย์ซึ่งศาลให้ริบไว้จะต้องนำออกขายทอดตลาดเสมอไป ฉะนั้น การจะขายทอดตลาดของกลางหรือไม่ จึงเป็นเรื่องอยู่ในดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่เท่านั้นว่าโดยปกติแล้วของกลางนั้นนำออกขายทอดตลาด แต่ถ้าจะไม่ขายทอดตลาดก็ไม่มีกฎหมายบังคับตามความในพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๕๔๙ อธิบายคำว่า “ของกลาง” ไว้ว่า ของกลาง หมายความว่าทรัพย์ซึ่งมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาโดยกระทำความผิด ซึ่งเป็นคำอธิบายที่มีความหมายแคบกว่าหลักของกฎหมายลักษณะอาญา กล่าวคือ ตามกฎหมายลักษณะอาญานั้นบัญญัติไว้ว่าบรรดาทรัพย์ที่ริบนั้นมี ๓ ประเภท

๑. ทรัพย์ที่บุคคลใช้หรือมีไว้ด้วยเจตนาจะใช้สำหรับกระทำความผิดแต่ถ้าเป็นของของผู้อื่นที่ไม่รู้เห็นด้วยในการกระทำความผิดนั้น ก็ไม่ริบ

๒. ทรัพย์ที่บุคคลได้มาโดยการกระทำความผิด แต่ถ้ามีเจ้าของควรได้รับคือก็ไม่ริบ และ

๓. ทรัพย์ซึ่งผู้ใดทำ หรือใช้ หรือมีไว้ หรือนำออกขาย เป็นความผิดริบได้ทั้งสิ้น โดยไม่คำนึงว่าใครเป็นเจ้าของ

เรื่องเรือก่องนาวาที่ถูกริบนี้ปรากฏว่าเป็นเรือซึ่งใช้ในการกระทำความผิดจึงไม่เข้าอยู่ในข่ายที่จะนับว่าเป็นของกลางตามความในพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๕๔๙ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จะคำนวณราคาเรือให้เป็นบำเหน็จไม่ได้

จึงขอเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา